

[Økonomiministeren.]

mit syn på kreditpolitik og kapitalimport fra udlandet.

Jeg kan knytte til, hvor finansministeren slap, nemlig med at understrege, at det jo er et væsentligt formål med den tilbageholdende politik over for offentligt og privat forbrug, som regeringen går ind for, at skabe en baggrund for en kreditudvidelse og for et rentefald, sådan at investeringer og eksport kan fremmes. Det er da rigtigt, at diskonto-nedsættelse alene gør det visseligen ikke; det er økonomisk nok så afgørende, hvad der sker med den effektive obligationsrente; men det er jeg sikker på at Nationalbanken er fuldt opmærksom på og vil drage konsekvenserne af.

Man kan jo sige, at en meget pludselig og voldsom udvidelse af kvotaerne for obligationsrationeringen kan være vanskelig at forene med samtidig at få et rentefald; men jeg vil gøre opmærksom på, at selv under de nuværende, delvis regulerede forhold er dog de forskellige dele af kapitalmarkedet i ret stor udstrækning forbundne kar, og det afgørende for renteutviklingen må jo blive, hvilken samlet forøgelse af den totale likviditet i samfundet Nationalbanken tør stille til rådighed, og det afhænger igen af, hvilken realøkonomisk baggrund der er for at kunne føre en politik, der fremmer investeringerne.

Hvad kapitalimporten angår, kan vi da selvfølgelig ikke pludselig lukke op for frit salg af danske obligationer i udlandet eller i det hele give los på alle restriktioner på vor kapitalimport; det er der ingen ansvarlig person der drømmer om eller har foreslået. Det, vi vil, er at fortsætte den gradvise liberalisering af kapitalimporten, som er sket over de senere år. Vi finder det vigtigt, at den fortsætter, fordi det jo er sådan i 1968, at de samlede muligheder for at importere kapital fra udlandet vil være begrænsede på grund af de amerikanske restriktioner for kapitaleksporten til Europa, og det er vigtigt, synes jeg, at vi udnytter de kapitalimportmuligheder på et forsvarligt grundlag, som er til stede, som måtte komme til stede; det er vigtigt, at vi udnytter dem for at styrke vore valutaeserver. Vi lever i den henseende i en farlig verden, og det er af stor betydning, at vi holder forbruget af valutaeserver så langt nede som muligt.

**J. O. Krag:** Jeg vil gerne takke økonomiministeren, og jeg kan sige til økonomiministeren, at de vurderinger, han her gav udtryk for, svarer ganske til mine og til den tidligere regerings; der er ingen forskel i vurderingen.

Jeg forstod på statsministeren, at han ikke kan lide at blive kritiseret, og det er jo helt naturligt. Jeg har kendt mange ministre, der ikke kunne lide at blive kritiseret; jeg har dog også oplevet, at de næsten alle har vænnet sig til det, og det kommer denne regerings medlemmer jo også nok til. Jeg går ud fra, at vi ikke skal drøfte regeringens ufejlbarlighed, for den er nok ikke til stede, altså må vi på helt normal måde som opposition udføre vore kritiske opgaver; det må regeringen som sagt vænne sig til, og jeg håber, man vil vænne sig til at tage imod det på en saglig måde.

Jeg synes faktisk ikke, at statsminister Baunsgaards svar til mig var helt sagligt. Jeg har både skriftligt og her i salen i dag gjort kritiske betragtninger gældende over for den måde, man greb forhandlingerne med arbejdsmarkedets parter an på. Jeg mener, det var en saglig kritik, jeg kom med; jeg tror også, den er rigtig, og jeg skal gentage nogle punkter af den her. Men hvad svarer statsministeren? Ja, han svarer, at det kan vi selv være — det var svaret — for du har gjort nøjagtig det samme i 1964. Ja men det er jo forkert. Der forelå ikke en parallel situation i 1964. Jeg gjorde ikke det samme, som hr. Hilmar Baunsgaard har gjort, i 1964.

Nu er der jo det, at ens hukommelse kan slippe op, og derfor fandt jeg det klogt at finde frem til, hvad der egentlig skete i 1964. Der skete det, at i betragtning af, at man nærmede sig en helt normal forhandlingssituation mellem arbejdsmarkedets parter, tillod jeg mig sammen med andre medlemmer af den daværende regering at holde et møde med arbejdsmarkedets parter og erhvervslivets organisationer dagen før vi åbnede folketingssamlingen. Her gennemgik jeg hele den økonomiske situation og sagde til disse organisationer, at dette ikke var et oplæg til indgreb af nogen art over for de forhandlinger, de nu skulle begynde på, men det var et forsøg på at undgå at komme i tidnød, idet et af målene